

[Finansministeren.]

jeg synes, jeg flere gange hørte udtrykket „tilfredshed“, og så kan man næsten ikke forlange mere fra den side.

De bemærkninger, det ærede medlem hr. A. Lyngre fremsatte, hørte jeg på med stor interesse. Så vidt jeg kunne forstå, var spørgsmålet om bestillingsmændenes stilling det væsentlige i det ærede medlems indlæg, selv om der også var andre ting, som vi senere kan drøfte. Spørgsmålet om bestillingsmændenes overgang til tjenestemandsansættelse drøftes jo i øjeblikket i et særligt nedsat udvalg under lønningskommissionen, og repræsentanter for de grønlandske bestillingsmænd er for tiden i København og deltager i disse forhandlinger. Forhandlingsmulighederne forskertses altså ikke ved, at vi nu forhåbentlig får disse lønningslove gennemført. Tværtimod, forhandlingerne kan fortsættes, selv om de vel næppe kan tildendebringes før til efteråret, og der er da mulighed for, at vi på det kommende års normeringslov kan få de resultater, man nu når frem til, ført ud i livet.

De ærede medlemmer hr. Vagn Bro og hr. Baunsgaard fremhævede nogle specielle spørgsmål, som jeg ikke skal sige så meget om. De spørgsmål, det ærede medlem hr. Vagn Bro var inde på, vedrører jo nærmest justitsministeren; dem kan vi vel tale om i udvalget. Jeg vil naturligvis være meget ked af det, hvis vi skulle gennemføre love, der ligefrem afliver landpolitiet.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard rejste et spørgsmål, der egentlig ikke har nogen direkte forbindelse med lønningslovene, men vedrører folkepensionen, og han mente øjensynlig, at når der nu kom en lille ændring med hensyn til folkepensionen, kunne vi også tage dette spørgsmål op til behandling. Jeg tror nu, det bliver lidt vanskeligt, særlig i betragtning af, hvor indgående det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Baunsgaard nævnte her, blev behandlet, dengang vi gennemførte loven om folkepension. Men jeg vil naturligvis ikke udelukke en drøftelse i udvalget også af dette emne.

Jeg skal derefter vende mig til nogle af de større spørgsmål, som er blevet fremdraget under forhandlingerne. Jeg forstår, at der fra alle sider, også fra partiet venstre, egentlig er tilslutning til de mål for løn-

forhøjelsen, som er opstillet i lovforslagene. Man har ikke anfægtet, at tjenestemændene nu skal have lønforhøjelser, og man har heller ikke anfægtet, at det sker så nogenlunde på den måde, som er foreslået. Man har sine tvivl om — det ærede medlem hr. Niels Andersen gav også udtryk for sådan tvivl — hvorvidt noget sådant kan gennemføres, hvor hurtigt det kan gennemføres, om der er finansielt grundlag for det o. s. v.; men selve niveauet for lønforhøjelsen går man altså ind for fra partiet venstre. Jeg synes, det er meget væsentligt, at dette slås fast; netop deri ligger muligheden for, at vi alle kan samles om disse forslag. Det problem, som er fremdraget af partiet venstre, og som man gerne vil have løst, før man helhjertet kan gå med, er problemet om skatterne og deres indregning i pristallet.

Selv om jeg, som allerede sagt i min fremsættelsestale, ikke betragter det som et afgørende punkt, sådan som det ærede medlem hr. Henry Christensen og hans parti gør, kan det være rimeligt, da man nu betragter det som så afgørende, at finde en løsning på dette punkt — afgørende for, om venstre kan gå med — at fremføre nogle yderligere bemærkninger til de udtalelser, som det ærede medlem hr. Henry Christensen fremsatte. Jeg vil ganske springe over disse fægtninger omkring kommissionens afslutning, som det ærede medlem gik ind i, og også visse bemærkninger henvendt til mig eller måske særlig til det radikale venstre. Jeg vil holde mig til det, der er det væsentlige, nemlig om man kan finde en løsning, der kan tilfredsstille de forskellige parter.

Med hensyn til det rent tekniske problem må jeg sige, at det forekommer mig ikke, at det ærede medlem hr. Henry Christensen helt er nået til bunds i dette. Det, det drejer sig om, er jo, hvorvidt den totale skattebyrde ændrer sig procentvis mere eller mindre end priserne i øvrigt. Det ærede medlem var inde på, at dette kan skyldes forskellige grunde, og han skelner her imellem, om man sigter på gennem finanspolitikken at have et overskud eller et underskud på budgettet — det kan give bevægelse i den totale skattebyrde — eller om det kan ske som følge af, at det offentlige overtager en større del enten af den samlede produktion eller af forsyningen; det ærede